

Josh Groban konečně vstupuje na broadwayská prkna, která znamenají svět

Zázračný hoch a jeho baryton se budou muset popasovat s „Vojnou a mírem“
(a s akordeonem!) v „Nataše, Pierrovi & Velké kometě 1812“

Dana Schwartz

20. září 2016

Foto: Jenny Risher pro Observer

(Pozn. překl.: podívejte se na video z focení pro tento článek: <https://www.youtube.com/watch?v=JHOHmCiSIW4>)

Existují dva odlišní Joshové Grobanové.

Ten první se projevuje konverzačními příspěvky na Twitteru, které jsou osvěžujícím způsobem osobní - na rozdíl od twitterových účtů jiných celebrit, jejichž tweety vypadají spíš jako tiskové zprávy opatrných agentů starajících se o publicitu. Tohle je ten Josh Groban, který se objevil v malých rolích v seriálu *Kancl* a ve filmu *Bláznivá, zatracená láska*, vždy připravený zahrát přehnanou, šílenou verzi sebe samého nebo zazpívat tweety Donalda Trumpa v pořadu Jimmyho Kimmela.

Tohoto prvního Joshe Grobana vezmete na první setkání s vašimi rodiči. Proč? Protože přinese vaší mámě její oblíbené květiny a plný hrnec dušeného uzeneho se zeleninou, které sám uvařil. 'To jste nemusel, Joshi! Steve, pojd' se podívat, co Josh přinesl.' Tento Josh Groban pomůže umýt dezertní talířky a potom zahraje na piáno a zazpívá. Ne proto, aby se vytahoval, ale prostě proto, že chce, aby se všichni bavili. A na závěr večera podá váš otec Joshovi ruku a nabídne mu tykání.

To je tedy ten první Josh Groban.

Ten druhý Josh Groban se ve vteřině změní; ovládne svoje tělo, jako kdyby do něho vstoupil duch, nadechne se a začne zpívat. Žertování je nahrazeno slavným, klasicky školeným vibrátem, andělským hlasem, perfektně znějícím v itaštině, francouzštině nebo španělštině. Je to Seriózní zpěvák s velkým S.

A pak, o pět minut později, se jeho oči otevřou a ten první Josh se vrátí k žertování s publikem jako ostřílený stand-up komik.

„Musím nějak vybalancovávat tyhle dva světy, protože oba jsou stejnou měrou mé já,“ říká Josh. „Je to jenom zvuk mého zpěvu, který jako by byl jiného živočišného druhu a vůbec ke mně nepatřil.“

Josh byl objeven na střední škole megaproducentem Davidem Fosterem a první národní pozornosti se mu dostalo, když zaskočil za Andreu Bocelliho v písni „The Prayer“ s Celine Dion na zkoušce na předávání cen Grammy.

Slavným ho udělala malá role v seriálu *Ally McBeal*. Kontrast mezi neohrabaným, nemotorným teenagerem, kterého Josh hrál, a dospělým hlasem, když jeho postava v seriálu zazpívala, byl tak silný, že si lidé mysleli, že byl zpěv nadabován.

„Byl to v podstatě velký kompliment!“ říká Josh. „Je hezké mít teď plnovous, protože cítím, že poprvé v životě vypadám adekvátně ke svému hlasu, ale v době *Ally McBeal*, kdy jsem byl tak hubený a mladý, myslím, že lidé nevěřili, že ten barytonový hlas vychází z toho chcípáčka.“

„Můj hlas je tak trochu impozantní a tradičnější – [producent] Rick Rubin říkával, že je kavalírský – a já jsem - mimo zpívání - takový šašek. V době, kdy jsem pracoval s Rickem, mi říkával: 'Ty nemůžeš zpívat o tom, že si jdeš ulicí koupit burrito. I když se možná každý den necítíš jako básník či romantik, neboj se s tvým hlasem být trochu na piedestalu, protože to je to, co tvůj hlas – tvůj nástroj – umí. I když to není to, co zbytek tebe dělá.'“

S Joshem jsem se potkala v hotelu Knickerbocker, několik bloků od místa, kde strávil den na své první zkoušce muzikálu *Nataša, Pierre & Velká kometa r. 1812*. I po celém dni plném schůzek, zpíváním pro neznámé lidi (a dalších několika hodinách našeho focení), byl stále obdivuhodně energický a kooperativní – sice jednoznačně šťastný, že si může sednout, ale bez známek netrpělivosti nebo popuzenosti, které by byly po tak náročném dni více než pochopitelné.

„Bylo to jako první den na táboře,“ řekl mi. „Byl to jeden z těch dnů, kdy se vmísíte mezi ostatní a cítíte tu úžasnou energii.“

Já bych řekla, že *Nataša, Pierre & Velká kometa r. 1812*, napsaná podle 70 stránek z Tolstého *Vojny a míru*, vypadá jako poměrně neobvyklé téma na broadwayský muzikál, nicméně v éře hip-hopových verzí života Alexandra Hamiltona (*jednoho z otců zakladatelů USA, pozn. překl.*) se to téma nezdá být až tak moc svérázným.

(*Velká kometa* má s muzikálem *Hamilton* určité spojení – v původním obsazení *Komety* off-Broadway hrála roli Nataši, kterou pro uvedení na Broadwayi dostala Denée Benton, Phillipa Soo, ztvárňující v *Hamiltonovi* Elizu Hamiltonovou).

Pokud jste v prváku na střední jen předstírali, že jste *Vojnu a mír* četli, může se vám zápletky *Velké komety* na první pohled zdát trochu komplikovaná. Jak prolog muzikálu oznamuje: „Budete muset trochu studovat / pokud chcete se zápletkou udržet krok / je to totiž komplikovaný ruský román / všichni mají devět různých jmen / takže si to radši najděte ve vašem programu.“

Ve zkratce: *Nataša* je mladá dívka žijící se svou sestřenicí a kmotrou v Moskvě. Je zasnoubená s Andrejem, který je na frontě, a zatímco je pryč, ona se šíleně zamiluje do nechvalně proslulého lumpa Anatola („*Anatol je sexy / peníze utrácí za ženy a víno.*“). Mezitím je *Pierre*, Anatolův švagr a nemanželský syn bohatých rodičů, opilý, v depresi a hledá smysl života.

I když se Josh kdysi objevil v koncertní verzi muzikálu *Chess*, nadcházející role *Pierra* je pro tohoto celoživotního

fanouška divadla první seriózní rolí na Broadwayi. A skutečností se stane zejména díky správnému načasování.

„Není to jen výmluva,“ říká Josh. „Byl jsem v opravdu náročném koloběhu. Od doby, kdy jsem dostal smlouvu s hudebním vydavatelstvím, byl vždy tlak na to, abych se po skončení turné vrátil do studia.“

Protože Joshova alba jsou mírně nekonvenční a vyžadují velký orchestr a dlouhý, náročný proces přemýšlení o tom, jak bude album vlastně vypadat, vyprodukovat je trvá delší dobu než u standardních popových alb. „Jakmile je album hotovo, začíná promo a pak následuje turné, protože musíte vydělat peníze. A v době, kdy skončí turné, od vydání alba už uplynuly dva roky a vydavatelství říká: „běž zpátky do studia.“ Takže i když se vlastně nezastavíte, pro fanoušky jsou to mezi alby tři roky.“

Říká, že pokud měl z tohoto koloběhu vystoupit, muselo to být kvůli něčemu speciálnímu. A díky způsobu zinscenování, kdy se divák ponoří do děje, díky kabaretní rockově-operní hudbě a postavám, ke kterým lze najít intimní pouto, věděl, že muzikál *Nataša, Pierre & Velká kometa r. 1812* něčím speciálním je.

Rachel Chavkinová režírovala toto představení poprvé v r. 2012 v divadle Ars Nova; šlo o intimní produkci, které se dostalo nadšené kritiky a pochvaly za humor, kreativitu a způsob zinscenování, díky kterému je divák skutečně do představení vtažen. Nyní, o čtyři roky později, to bude ona, která dovede *Velkou kometu* na prkna broadwayského divadla Imperial.

„Pierre je role, která vyžaduje enormní hlasový a emocionální smysl pro detail. Na začátku představení je Pierre ve spirále odporu k sobě samému a chlastu,“ odpověděla Chavkinová na mou otázku v e-mailové konverzaci, proč obsadili právě Joshe. „Pierra vede celým představením jeho schopnost dělat si legraci sám ze sebe a také filozofické pátrání pro něčem víc. Joshova schopnost introspekce, jeho smysl pro humor a jeho skvělé hlasové schopnosti ho pro tu roli činí perfektní volbou. Má komediální schopnosti nezbytné jak pro zostření, tak změkčení Pierrových vnitřních démonů a navíc se ve zpěvu dokáže posunout od hrubosti k andělskosti. Má neuvěřitelný rozsah. A je to jeden z nejtvrději pracujících lidí, se kterými jsem se kdy setkala. A miluje to představení, takže je extrémně dobrým partnerem.“

Názorný příklad: Josh strávil rok tím, že se kvůli roli učil hrát na akordeon, kterému dal přezdívku „Olga“.

„Díky tomu, že umím hrát na piáno, byla hra na klávesy docela přirozená. I když jsou klávesy na harmonice na boku, takže vlastně hraje poslepu, tak tam při hraní zřejmě zafunguje nějaká svalová paměť. Ale je to skvělé, protože harmonika dýchá. A dýchá s vámi. Takže když máte nástroj, který s vámi dýchá, a vy to cítíte na svém těle, když zpíváte a když hraje, a ono to vydává ten zvuk a vy taky děláte zvuk – je to fakt zábava.“

Protože mnoho jiných členů souboru už v představení *Velké komety* hrálo ve dřívějších uvedeních, cítil Josh zvláštní tlak na to, aby přišel na zkoušky opravdu připravený.

„Moje práce před tím, než půjdu na první zkoušku, byla naučit se z paměti hrát svoje části partitury na piáno a na akordeon a taky všechny moje repliky, protože jsem jeden z mála lidí v souboru, kteří to představení už 500krát nehráli. Takže jsem chtěl být opravdu připravený.“

Byla jsem na Joshově koncertu (na podporu jeho posledního alba *Stages*) v červenci, v amfiteátru Jones Beach, kdy hrál pro hlediště plné – alespoň tak to vypadalo – třicátinců na dámské jízdě.

Vzala jsem s sebou svého přítele Matta, který se svědomitě snažil nekazit zábavu. Než jsme na koncert šli, měl jen

matnou představu o tom, kdo Josh Groban vlastně je, a malinko skřípal zuby kvůli tomu, jak se většina fanynek – včetně mě – bezděčně začervenala, když bylo zmíněno Joshovo jméno.

S Joshem jsme se Matt a já potkali v zákulisí jen chvíli před tím, než se začal připravovat na vystoupení. Otevřel dveře, byl naboso, na sobě měl džíny a vedle sebe svého nadšeně na nás skákajícího psa Sweeneyho (pojmenovaného po Sondheimovu anti-hrdinovi Sweeneym Toddovi).

Téměř okamžitě poté, co jsme se představili, se Josh podíval na Matta. „Vypadáte, že máte žízeň. Nechcete vodu?“ Šel do ledničky a hodil Mattovi lahev s vodou.

Ještě hodiny poté, co koncert skončil a my seděli ve vlaku zpět do města, se Matt nedokázal odpoutat od toho, jak milý, pozorný a velkorysý Josh byl: „On si všiml! Věděl, že mám žízeň!“

Rozumím tomu, že byl Matt tak překvapený: na někoho tak talentovaného, na někoho, kdo je slavný od šestnácti, je Josh překvapivě, až nesnesitelně normální.

Není neobvyklé, když se mladé hvězdy vyrovnají s břemenem brzké slávy tím, že skončí na drogách nebo alkoholu, nebo seknou se šoubyznysem úplně. Ale Josh vypadá, že má pro zpívání skutečnou vášeň. A třeba je to právě jeho láska k řemeslu, která mu umožnila pokračovat v tom, co dělá.

„Bylo to období osamělosti,“ přiznává Josh, když mluví o svých raných letech strávených na turné a o tom, jak se jako profesionální zpěvák snažil najít své místo na slunci. „Jste sólový umělec. Zpíváte žánr, který vaši přátelé neposlouchají. A já byl pořád někde na cestách a kromě toho o všem až moc přemýšlím. Čas strávený na pódiu byl pro mě jedinou relaxací. Šel jsem na pódium, zpíval a cítil jsem se skvěle. A dalších 22 hodin dne jsem se užíral.“

Josh byl vždycky taková trochu záhada: náctiletý chlapec, který nikdy nebyl idolem dívčích srdcí; zpěvák s ohromným počtem prodaných alb, který nikdy nebyl popová hvězda; dítě s dospělým hlasem.

„Když se někdy podívám zpátky a pomyslím si, díky bohu, že jsem nezpanikařil a nějak nesabotoval sám sebe,“ říká. „Úzkost byla mým společníkem. Kdybych se musel vrátit zpátky a něco svému mladšímu já říct, tak bych řekl, prosím tě, prostě si tu zkušenost užívej. Protože já jsem si nemohl užít ani minutu, opravdu jsem nemohl. Zpíval jsem ostošest a byl jsem vděčný, jak to jen šlo, ale vždycky jsem byl vyděšený. Protože jsem pořád nemohl uvěřit, že se to fakt děje. Myslel jsem si, že je to nějaká šťastná náhoda. Myslel jsem, že je to jen vtip krutého vesmíru. Myslel jsem, že to kdykoliv může skončit. Takže jsem se měl pořád na pozoru, protože jsem si myslel, že moje pěvecká kariéra má na kahánku.“

Část jeho nejistoty vycházela jistě také z toho, jak těžké ho bylo zařadit. Byl to neuvěřitelný talent, to bylo nepopiratelné, ale jak může prodávat alba operní hlas, když je spojený s šestnáctiletým klukem, který o sobě mluví jako o šaškovi? Pro jeho úspěch nebyl žádný model, žádná šablona na to, jak by jeho alba měla vypadat a znít.

„Je to zajímavé, protože když dostanete smlouvu v šestnácti, tak vlastně nemáte co říct. A spolu s vaším nedostatkem zkušeností máte hlas, který se líbí mnohem staršímu, mnohem zkušenějšímu publiku. Takže to bylo docela komplikované, když jsme si měli odpovědět na otázku 'Co chceme tím albem říct?'. A opravdu jsme se u prvního, druhého alba rozhodli, že najdeme skladby, které umožní mé části mozku odpovědné za zpěv za mě mluvit. A měl jsem docela dlouhou dobu tak trochu strach nechat druhou část mého mozku skutečně mluvit k publiku, protože ta druhá část mě samého byla tak jiná od toho, co publiku dával můj hlas.

Velká kometa je konečně příležitostí pro oba Joshe Grobany, aby se spojili do soudržného celku. Ano, jistě, Josh tam sice nebude za sebe a bude hrát postavu, ale postavu ve vtipném, svěžím a zcela unikátním hudebním kusu, který úplně volá po využití jeho známého hlasu, ale zároveň mu umožní trochu ho zdrsnit. Po návratu z letního turné je nyní obklopen lidmi, kteří jsou pro tento projekt stejně zanícení jako on, a on je připraven udělat fantastické představení.

„V posledních pěti nebo šesti letech jsem měl pocit, že mi moje kariéra přináší mnohem víc radosti a že je mnohem vyzrálejší. Datuje se to od doby, kdy jsem se víc ponořil do zážitků mimo pódium,“ říká Josh. „A taky jsem si začal víc vážit – a já jsem si toho vždycky vážil – ale teď to dokážu ocenit, že moje kariéra možná z ničeho nic neskončí. Myslím, že je to zkušeností. Po tolika hodinách, kdy máte dojem, že publikum vlastně podvádíte, si uvědomíte, že ho možná nepodvádíte.

Kdokoliv, kdo si poslechne Joshe Grobana, jak zpívá, tak okamžitě pochopí, že on úspěchu nedosáhl tím, že by někoho podvedl. A pokud budete mít to štěstí, že ho uvidíte na Broadwayi, zjistíte, že je schopen podat skvělý výkon nejen svým hlasem. Díky tomu všemu – oběma podobám Joshe Grobana spojeným dohromady a předestilovaným přes úzkost, zkušenosti a smysl pro humor – se stal hvězdou.

(Zdroj: <http://observer.com/2016/09/josh-groban-finally-treads-the-boards-on-broadway/>)

Josh Groban Finally Treads the Boards on Broadway

The baritone wunderkind tackles 'War and Peace' (and an accordion!)
in 'Natasha, Pierre & the Great Comet of 1812'

By Dana Schwartz

Photo: Jenny Risher for Observer

09/20/16

There are two distinct Josh Grobans.

The first is evidenced through his conversational [Twitter feed](#)—refreshingly personal in contrast to some celebrities whose tweets read more like press releases from careful publicists. This is the Josh Groban who's appeared in small roles in *The Office* and *Crazy, Stupid, Love*—always game to play an exaggerated, manic version of himself or to sing Donald Trump tweets for Jimmy Kimmel.

The first Josh Groban is always meeting your parents for the first time. And look! He brought your mom's favorite flowers and a casserole he made himself. *You didn't need to do that, Josh! Steve, look—Josh brought a casserole.* This Josh Groban helps to clear the dessert plates, and then he sings and plays the piano, not to show off but because he just wants everyone to have fun. At the end of the night, your dad shakes Josh's hand and tells him to call him by his first name.

That is the first Josh Groban.

The second Josh Groban possesses his body like a poltergeist the instant he takes a breath before he begins to sing. His jokey banter is replaced by his famous, classically trained vibrato, the voice of an angel, perfectly choral, in Italian, French or Spanish. He is a Serious singer with a capital S.

And then, five minutes later, his eyes open, and the first Josh returns to banter again with the audience like a seasoned stand-up comedian.

"I've had to kind of balance both worlds because they're both equally me," Groban told me. "It's just the sound of my singing voice is sometimes a different animal from the rest of me."

Discovered in high school by megaproducer David Foster, Groban first received national attention when he stood in for Andrea Bocelli to sing "The Prayer" with Céline Dion at rehearsals for the Grammys.

From there, a small role on *Ally McBeal* made him famous. The contrast between the awkward, clumsy teenager Groban played and the adult voice when the character sang was so stark, many people assumed the voice had been dubbed.

“That was a great compliment actually!” Groban said. “It’s nice to have a beard now because I feel like I look like my voice for the first time, ever, but back in the *Ally McBeal* days especially, when I was so scrawny, and so young, I don’t think people believed that baritone voice was coming out of that pipsqueak.

“My voice is kind of grand and more traditional—[producer] Rick Rubin called it ‘chivalrous’—and I’m such a goofball outside of my singing. When I was working with Rick actually, he was like, ‘You can’t sing about going down the street for a burrito. Even though every day you might not feel like the poet, romantic guy, don’t be afraid, with your voice, to be on a pedestal a little bit, because that’s what your instrument does, even if that’s not what the rest of you is doing.’”

Groban and I met at the Knickerbocker Hotel, a few blocks from where he spent the day in his first rehearsal for Broadway’s upcoming *Natasha, Pierre & the Great Comet of 1812*. Even after a full day of meeting and performing for strangers (and another few hours of work for our photo shoot), he was still remarkably energetic and engaged—happy, definitely, to be sitting down but without even a trace of impatience or resentment that would be completely understandable after an exhausting day.

“It really was like the first day of camp,” Groban said. “It was just one of those days you could tell, mingling in the room, that the energy was just so great.”

I would say *Natasha, Pierre & the Great Comet of 1812*, based on a 70-page section of Tolstoy’s *War and Peace*, seems an unusual subject for a Broadway musical, but that notion seems almost quaint in the era of “hip-hop version of the life of Alexander Hamilton.”

(*Great Comet* does have a *Hamilton* connection—the original Off-Broadway production included Eliza Hamilton herself, Phillipa Soo, as Natasha, the role now filled by Denée Benton.)

If you only pretended to read *War and Peace* for your Russian Lit class freshman year, *The Great Comet*’s plot might seem a little convoluted at first. As the musical’s prologue announces, “Gonna have to study up a little bit / If you wanna keep with the plot / ‘cause it’s a complicated Russian novel / Everyone’s got nine different names / So look it up in your program.”

In short: Natasha is a young girl living with her cousin and godmother in Moscow. She’s engaged to Andrey, who’s off fighting a war, and while he’s away, she finds herself infatuated with a notorious rogue named Anatole (“Anatole’s hot / he spends his money on women and wine.”) Meanwhile, Pierre, Anatole’s brother-in-law and the illegitimate son of a wealthy family, is drunk, depressed and searching for meaning.

Although Groban once appeared in the concert version of the musical *Chess*, his upcoming role as Pierre is the first bona fide Broadway appearance for the lifelong theatre fan, a consequence of mainly timing.

“It’s not just an excuse,” Groban said. “I’ve been in a really busy cycle. Since I was signed, there’s been that pressure when I’m off the road to go back in the studio.”

Because Groban’s albums are slightly unconventional, requiring full orchestration and a long, dedicated process of actually figuring out what the album will look like, they take longer to produce than a typical pop record. “Once that’s done, then promo starts, and then you’ve got to tour, because you’ve got to make money. And then by the time you’re done with that, it’s been two years since the album was released and the record label is going, ‘Get back in the studio.’ So even if you don’t stop moving, it’s three years between albums for a fan.”

If he was going to stop the cycle, he said, it would need to be for something special. And with its immersive set, vaudeville rock-opera music and intimately relatable characters, Groban knew *Natasha, Pierre & the Great Comet of 1812* was something special.

Rachel Chavkin first directed the show in 2012 at Ars Nova, an intimate production that received rave reviews for its humor, creativity and immersive staging. Now, four years later, she's landing *The Great Comet* at the Imperial on Broadway.

"Pierre is a role that demands enormous vocal and emotional subtlety. At the start of the show, he is in a spiral of self-loathing and booze," said Chavkin, over email, discussing the decision to cast Groban. "There's a major self-deprecating humor to him, and also a philosophical quest for something more, which drives him through the play. Josh's capacity for introspection, his easy humor and his profound vocal skill all made him a perfect match for the role. He's got the comedic skills necessary to both sharpen and soften the edge of Pierre's inner demons and also can move from rough to angelic in his singing. He just has enormous range. And he's one of the hardest workers I've ever met, and he loves the show, and so he's has been an extremely good partner."

Case in point: Groban spent a year teaching himself to play an accordion—which he nicknamed "Olga"—for his role.

"It's great, because I've got a background in piano, so the keys part of it came pretty naturally, although it's sideways and you're basically playing blind—it's got to be all muscle memory while you're playing. But it's great because it breathes. And it breathes with you. So having this instrument that's this breathing thing against your body while you're singing, and you're playing, and it's making its noise, and you're making your noise—it's really fun."

Because many of the other members of the cast had been part of *The Great Comet* in its earlier incarnations, Groban felt particular pressure to show up ready to perform on day one.

"My job has been to memorize and learn piano and accordion parts and all of my lines before going into rehearsals because I'm one of the few people that hasn't done the show already 500 times. So I wanted to be, I think, more ready because of that."

I saw Josh Groban in concert (promoting his latest album, *Stages*) at Jones Beach in July, playing to a full stadium of—it appeared—mostly women in their mid-30s out on a girls' night.

I brought along my boyfriend Matt, dutifully playing the role of "good sport"; he had only a passing knowledge of who Josh Groban was and was, no doubt, grinding his teeth a little at the way most of his fans—and I—involuntarily blushed when his name was mentioned.

Matt and I met Groban backstage with a few moments to spare before he needed to get ready to perform. He opened the door, barefoot and in jeans, with his dog Sweeney (named for classic Sondheim anti-hero Sweeney Todd) bounding and eager at his side.

Almost immediately after introductions, Groban looked at Matt. “You look thirsty,” Groban said. “Do you want a water?” He went to his fridge and threw Matt a bottle.

Hours after the concert had ended, on the train ride back to the city, Matt was still fixated on how kind, how observant, how generous Groban had been: “He was so perceptive! He *knew* that I was thirsty!”

I understood the surprise: For someone as talented as he is, someone who’s been famous since 16, Groban is surprisingly, infuriatingly *normal*.

In dealing with the burden of early success, it’s not uncommon for young stars to turn to drugs or alcohol to cope, or else drop out of the industry altogether. But Groban seems to have a genuine passion for singing, and perhaps it’s that love of the craft that allowed him to continue to move forward.

“It was lonely,” Groban admitted of his early years touring and trying to find his place as a professional singer. “You’re a solo artist. You’re not singing music your friends listen to, and I was constantly on the road, and I’m an over-thinker anyways. The stage was my time to relax. I would go out and sing, and it would feel so good. And then the other 22 hours in the day were spent festering.”

Josh Groban was always an enigma: a teen boy who was never a teen heartthrob; a best-selling vocalist who wasn’t a pop star; a child with an adult voice.

“I look back and think, thank God I didn’t really freak out and self-sabotage in other ways,” Groban said. “I had anxiety right and left. If I had to go back and tell my younger self anything, it’s *please just enjoy this experience*. Because I could not enjoy any minute of it, I really couldn’t. I was singing my ass off, and I was grateful as the day is long, but I was terrified, always. Because I still couldn’t believe it was happening. I thought it was a fluke. I thought it was a universe-is-cruel joke. I thought that at any minute it would go away. So I was constantly wary of the fact that I thought I was singing on borrowed time.”

Part of that insecurity came from how difficult Groban was to categorize. He was an incredible talent, undeniably, but how does an operatic voice sell records when it’s attached to a 16-year-old self-proclaimed goofball? There was no real model for his success, no blueprint for how one of his albums should look or sound.

“It’s interesting because when you’re signed at 16, what do you have to say? And along with that lack of life experience, you have a voice that’s appealing to a much older audience that has a lot of life experience. So it was a complicated thing with *What do I want to say on that album?* especially. And really the first album or two, we just decided to find songs that allowed the vocal side of my brain to do most of the talking. And I was kind of afraid for a long time to let the other side of my brain talk to my audience because it was so different from what my voice was giving to them.”

The Great Comet is finally a chance for the two sides of Josh Groban to unite into a cohesive whole. He’s playing a character, sure, but a character in a funny, fresh and entirely unique musical experience that calls for full use of his famous voice but also allows him to rough it up around the edges. He’s home from a summer tour, surrounded by people as passionate about a new project as he is, and he’s ready to put on an incredible show.

“I think, in the last five or six years, I have found that my career has been so much more enjoyable and so much more well rounded since I started really soaking in the offstage moments too,” Groban said. “And really

appreciating—I always appreciated it—but really appreciating that it might not go away. That if I continue to work hard and continue to stay true to my gut, it actually might not flitter away. I think that’s just experience. Just after so many hours of fooling them, you start to realize maybe you’re not.”

Anyone who listens to Josh Groban sing knows immediately that he didn’t fool anyone into success. And now, if you’re lucky enough to see him on Broadway, you’ll see that he’s capable of performing with more than just his voice. It’s everything—both sides of Groban put together and distilled over anxiety and experience and a sense of humor—that has turned him into a star.

[\(http://observer.com/2016/09/josh-groban-finally-treads-the-boards-on-broadway/\)](http://observer.com/2016/09/josh-groban-finally-treads-the-boards-on-broadway/)